Het is druk hier, in de ontwenningskliniek

Dennis Gaens

Het is druk hier, in de ontwenningskliniek

Dennis Gaens

www.DeNieuweS.com

We zijn (1) de controle kwijt.
We hebben (2) goede gezondheid opgegeven.
We hebben (3) besloten dat we op moeten geven.
We hebben (4) een inventaris opgemaakt.

I

Het meisje met verlatingsangst
moet nodig van haar inboedel af.
Prullaria, dozen vol met
tassen vol met rotzooi.

De koffietafel is bezaaid met onderzetters
maar ze heeft nooit wat te drinken in huis.
In haar kastjes schone schoteltjes en
kopjes met het kartonnetje er nog tussen.

Ze heeft vierkante meters vol verleden,
vazen gevuld met vragen,
vreemde voetenvegers,
vegetarische kookboeken
en een ongebruikte wok
Een haard vol wrok
en aardappels. Zakken vol met.

Ze heeft van die kleine
dingetjes die je soms hebt:
amuletten, plakband, sleutelhangers,
tinnen treintjes en mini-altaartjes
met een postzegelformaat maagd Maria.

Ze kan niet met vaste hand
een kruis tekenen. Op het moment
dat dwarslijn op dwarslijn raakt
begint ze te huilen.

We hebben (5) onze zonden opgebiecht.
We zijn (6) bereid tekort te komen.
We hebben (7) besloten onze tekortkomingen te slijten.
We hebben (8) een lijst gemaakt van vriend en vijand.

II

de jongen met bindingsangst
hoort alle geluiden even hard
en weet niet waar hij zijn gehoor
waaraan zijn gehoor
wacht waaraan hij zijn gehoor moet lenen

om de twee dagen staat er
een nieuw paar schoenen
voor zijn deur, achter een
ouder paar achter een
ouder paar in formatie
naar de deur ernaast
de deur daarnaast
daarnaast de deur
de deur
daarnaast
daarnaast toilet

het gaat goed tot iemand erover
struikelt en hij alle schoenen
– op een paar na – weer moet weggooien
en er struikelt altijd iemand
er zijn tenslotte weddenschappen
iemand wint iets
hij kiest steeds weer voor
het nieuwste paar
en de deur blijft dagen dicht

dan komt hij wild zwaaiend naar buiten
overtuigd dat de lucht in zijn kamer
solide begint te worden
pas als alles dagen gelucht is
gaat de deur dicht
en kan er opnieuw worden ingezet

We hebben (9) ons verzoend waar mogelijk.
We volharden (10) in het maken van lijsten.
We hebben (11) ons vluchten voorgenomen.
We hebben (12) een klein deel begrepen en
zullen de boodschap uitdragen.

We zijn (13) een stap verder.

III

We zijn meer onze vingertoppen
dan onze schouderbladen,
minder onze tenen,
steeds meer onze ruggegraat.

We denken vaker met onze neusvleugels
dan met onze oorschelpen.
Als we lopen wijken we licht naar links
en ons praten is lichtelijk luid.

Oog in oog met een mindere dood
hebben we de neiging te spugen;
recht vooruit, tussen de ogen.

Kijk, we bijten en lopen al,
vinden sneller dan je denkt
onze weg hier op de tast.
Het is niet dat we je niet aardig vinden,
maar we hebben andere dingen te doen
en dat zit ons dwars.

Het was een lange val
en in de lucht ren je je ledig
maar er is grond in zicht.
Vanaf nu zijn we
louter louterend.

Onze kwade intenties
hebben we – als insignes –
op onze mouw gespeld en
we zijn niet later thuis vanavond;
we zijn weg hier.

Mik op de lichten.

